

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.825 van 2 oktober 2014
in de zaak A. 213.570/XIV-35.929**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 1 september 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 127.593 van 29 juli 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 september 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1.1. Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status
van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 heeft geen directe werking in het
Belgische recht. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. In het tweede onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 870 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent dat hij zonder problemen kan terugkeren naar India, terwijl de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de ambassade van de Indiase Republiek in België bereid is hem een “Identity Certificat” (IC) en een terugkeervisum af te leveren, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom het past toepassing te maken van de theorie van het eerste land van asiel, terwijl de verwerende partij niet met zekerheid aantoont dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op de artikelen 2 en 870 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen en dat verzoeker legaal naar België is gekomen met behulp van zijn eigen IC, dat hij nog steeds bezit. Ook wat betreft de vrees voor refoulement, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het non-refoulementprincipe in India de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet, dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten en dat, indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, hieruit alsnog niet concreet en gedocumenteerd kan blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Bovendien wordt er in het bestreden arrest nog op gewezen dat het nog de vraag is of verzoeker, geboren in India uit Tibetaanse vluchtelingen die reeds in 1961 naar India kwamen, ongedocumenteerd zou worden toegelaten tot het Chinese grondgebied. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal niet zou aantonen dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied en hij nooit zal worden teruggezonden naar China is, gelet op de devolutieve werking van het beroep met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet dienstig. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.3. In het derde onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom hij voorrang geeft aan de informatie verstrekt door de verwerende partij boven de door hem aangebrachte informatie en dat de Raad geen antwoord geeft op de nieuwe elementen die verzoeker heeft bijgebracht in zijn verzoekschrift.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de informatie die verzoeker heeft aangebracht in zijn beoordeling betreft. Zo wordt onder meer in punt 3.13 van het bestreden arrest verwezen naar de stukken B2 en B4 die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.15 van het bestreden arrest vast dat “de door verzoeker aangebrachte informatie [...] gedeeltelijk [werd] verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden” en wordt in punt 3.16 van het bestreden arrest besloten dat zijn “verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden”. In punt 3.19 van het bestreden arrest besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “de overige argumenten, stukken en documenten [...] de Raad niet in andere zin [kunnen] doen besluiten” en dat het niet volstaat “te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs”. Hieruit blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die verzoeker heeft aangebracht wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Die motiveringsplicht gaat niet zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt. Het derde onderdeel van het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Waar verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op zijn argumentatie betreffende zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar de Volksrepubliek China en dat de huidige situatie van de Tibetanen in China niet in aanmerking is genomen, gaat hij voorbij aan het feit dat in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat hij geen nationaliteit heeft aangetoond en evenmin aantoonde de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten en dat India moet beschouwd worden als het land van gewoonlijk verblijf. Gelet op de devolutieve werking van het beroep met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is verzoekers verwijzing naar de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal niet dienstig en maakt hij geen schending van “het beginsel van de tegenspraak” aannemelijk. Het derde onderdeel van het enige middel is ook in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met zijn financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Te dezen is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee oktober tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams